

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερτ καὶ ἑστίας.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποίαν νὰ μιμηθοῦν αἱ σύγχρονοι Ἕλληνίδες. — Κλεοπάτρα Α'. (Κατὰ τὸν Α. Δουμᾶν. Ὑπὸ Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Τὸ λίκνον (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Ἡ προμηθευτικὴ ἀμαρτία, Μιλτωνος: Ὁ ἀπωλεσθεὶς Πιράδεισος. (Ὑπὸ Ἐρμανστρίας). — Τέχνη καὶ φιλανθρωπία. — Τὰ λόγια τῆς Πλώρης. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις.

ΠΟΙΑΝ ΝΑ ΜΙΜΗΘΟΥΝ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ;

Ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν, οἶαν δῆποτε ἐποχὴν καὶ ἂν φυλλομετρήσῃ, οἶαν δῆποτε μέγχα ὄνομα καὶ ἂν ἀναμνησθῇ, εὐρίσκεται πρὸ παραδόξου διλήματος. Ὅχι ἴσως τόσον, διότι αἱ συνθήκαι τῆς τότε ζωῆς ἦσαν διάφοροι τῆς σημερινῆς, ὄχι διότι ὁ βίος καὶ οἱ κοινωνικοὶ ὄροι τῆς ὑπάρξεως ἐθεμελιούντο ἐπὶ θεμελίων ἄλλης ὕλης καὶ ἄλλης ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀλλὰ ἀκριβῶς δι' ὅ, τι συμβαίνει καὶ σήμερον εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ εἰς τὸ ὑφιστάμενον κοινωνικὸν καὶ οἰκογενειακὸν καθεστὸς.

Σήμερον ὅπου δῆποτε καὶ ἂν φυῆ, εἴτε εἰς κῆπον καλύβης, εἴτε εἰς θερμοκήπιον μεγάρου τὸ δυσεὔρετον ἄνθος τῆς τελειότητος, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μολυνθῇ ἀπὸ τὴν περὶ αὐτὸ ἀτμόσφαιραν, εἶναι ἀδύνατον καὶ ἂν μείνῃ ἀγνόν, νὰ μὴ μαράνη τὰ χρώματά του καὶ κηλιδώσῃ τὴν ἀβρότητά του ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος.

Ἐὰν λοιπὸν ἀνέλθωμεν εἰς τοὺς πλέον ἀρχαίους χρόνους καὶ παρακολουθήσωμεν τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐπιφανῶν, στέρων γυναικείων προσωπικοτήτων, ἃς ἡ ἱστορία ἐτίμησε, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς δύσκολον θέσιν, ἐὰν πρόκειται νὰ ἀκολουθήσωμεν ἡμεῖς αἱ σύγχρονοι αὐτῆς ἢ ἐκείνης τὸ παράδειγμα καὶ τὰς ἀρχάς. Δὲν εὐρίσκεται οὔτε μία ἔστω ἐπιφανῆς φυσιογνωμία γυναικεία, τὴν ὁποίαν οἱ σύγχρονοὶ τῆς ἐσεδάσθησαν καὶ ἀφῆκαν τὴν μνήμην καὶ τὸ ὄνομά της ἄνευ στίγματος. Καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν Παρθένον, δι' αὐτὴν τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, τόσα κακὰ ἐλέχθησαν καὶ λέγονται παρὰ

τῶν ἀπίστων, ὥστε εἶνε ἀμφίβολον, ἂν οἱ τίτλοι καὶ τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα τῆς ἀπονέμει ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ἀποζημιώνουν τὴν ἱερὰν μνήμην τῆς δι' ὅσας κακολογίας τὴν ἐφιλοδώρησαν καὶ οἱ σύγχρονοὶ τῆς καὶ οἱ μετέπειτα ἀντιχριστιανικοὶ.

Ποῖα δὲ ἐκ τῶν συγχρόνων θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ εὐχηθῇ καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ νοῦ τὴν σοφὴν καὶ μεγαλεπήβουλον σύζυγον τοῦ Περικλέους, εἰς ἣν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ὀφείλει κατὰ μέγχα μέρος τὴν χρυσὴν ἐποχὴν τῆς καὶ τοὺς μέχρι σήμερον ἐπιζῶντας θησαυροὺς τῆς τέχνης, ἐὰν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς συκοφαντίας καὶ τὰς ὑβρεῖς καὶ τὰς ταπεινώσεις καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς, ὧν αὕτη ἐγένετο ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἀντικείμενον παρὰ τῶν συγχρόνων τῆς καὶ μεθ' ὧν καὶ σήμερον ἀκόμη συνοδεύεται τὸ ὄνομά της.

Καὶ διὰ νὰ λάβωμεν ἀνὰ μίαν καὶ μόνην ἐπιφανῆ γυναικείαν προσωπικότητα ἐξ ἐκάστης ἐποχῆς, ποία θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποστῇ τὴν συστηματικὴν ἀντιπολίτευσιν τῶν συμπολιτῶν τῆς καὶ τὰς ραδιουργίας τῶν καὶ τὰς καταδιώξεις τῶν, ὅσον καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἀλλοπίστων ἐπιβληθέντα μαρτύρια τῆς Φιλοθέης Βενιζέλου, τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡρωίδος τῶν σκοτεινῶν χρόνων τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου !

Ποία θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ παλαίσῃ ἐναντίον τόσον ἐναντιοτήτων καὶ τόσων κακουχιῶν καὶ κινδύνων, μετὰ τόσου πατριωτισμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως, ὅσον ἡ Μπουμπουλίνα τοῦ αἰῶνός μας καὶ θὰ εἶχε συγχρόνως τὸν ἡρωϊσμὸν ἀντὶ ἀμοιβῆς καὶ ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως νὰ ἀκούσῃ ὅσα καὶ κατ' αὐτῆς κατεμαρτυροῦντο, ὅσας ραδιουργίας καὶ συκοφαντίας ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος ἔπλεκεν εἰς βάρος τῆς ;

Καὶ ποία, ἐξ ὧν ἡ ἱστορία ἀναφέρει τὰ ὀνόματα, ὑπῆρξε διὰ τοὺς συγχρόνους τῆς μεγάλη καὶ ἀξία ἀγάπης, ποία ἐξ ὧν ἔβηκαν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀκόμη ὑπὲρ τῆς

εκπληρώσεως ενός ευγενούς και μεγάλου ιδεώδους έμεινε σε-
βαστή και ενοήθη και από αυτούς ακόμη τους ιδικούς της!

Όλοι αι σκακπνεείς μεγάλων ιδεωδών και μεγάλων μεταρ-
ρυθμίσεων υπήρξαν θύματα της εποχής των, ήταν δυσ-
χεείς, χωρίς να υπήρξε ποτέ άκλογία μεταξύ των αγώνων και
των θυσιών των και της θέσεως, ην και η ιστορία ταίς παρα-
χωρεί. Αί γυναίκες φέρουν και θα φέρουν πάντοτε βαρείαν
επί των ώμων των την προμητορικήν άμαρτίαν, όπως ο βίος
των είτε επί θρόνου, είτε επί καλύβης διέρχεται, εγκατα-
σπείρεται από άκάνθας μάλλον παρά από ρόδα.

Άλλως τε δέν είναι εύκολον εις το πολύ κοινόν των θνη-
τών να απομιμηται τας επιφανεείς και εξεχούσας του κόσμου
προσωπικότητας, άλλ' ούτε να κανονίζη τον βίον και τας πρά-
ξεις του σύμφωνα προς τον ιδικόν των.

Εάν ήδη εν bloc ληφθούσιν ύπ' όψιν αι Έλληνίδες των
διαφόρων εποχών και τεθη ώς αρχή ή επαναφορά ήθων ταύ-
της ή εκείνης της ιστορικης περιόδου κατά τας γενικάς γραμ-
μάς της, βεβαίως δέν υπάρχουν σήμερα πολλοί άνθρωποι και
ιδιαιτέρως πολλαι γυναίκες, αι όποιαί θα ήθελαν να στρέ-
ψουν προς τα όπισω, δια να αντιγράψουν την ζωήν και να
λάβουν μερίδιον εκ της κληρονομίας των αρχών και έξεων και
αίσθημάτων των προγόνων μας.

Και δια να αρχίσωμεν από τας γυναίκας της Σπάρτης,
των όποιών το όνομα τόσοσ συχνά αναφέρεται, όλίγοι και
όλίγοι θα επιλοδοξούσαν να ίδουν την σύγχρονον Έλληνίδα
συγχρωτιζομένην μετά των άνδρών ως εκείναι, συγκατατιθε-
μένην να θανατώνη τα άτελη τέκνα της και να κολάζη μέ-
χρι θανάτου τα μη καλώς ασκούμενα εις την κλοπήν. Όλί-
γοι και όλίγοι θα την ήθελαν άνδρογυναίκα τόσοσ, ώστε με
την πυγμήν της να φρονή ταύρον, η θα της επέτρεπαν να
αποχωρίζεται των μικρών της και να διαιτᾷ αυτά εις τα
κοινά συσσίτια. Όλίγοι θα την εύρισκαν ανταποκρ νομένην
προς το ιδεώδες του φύλου της γυμνόποδα και ασκουμένην
εις χειρωνακτικά έργα, κάτι τι όμοιον με τας χωρικός, αι
όποιαί σκάπτουν την γην και πωλούν εις τους δρόμους χόρτα
και καυσόξυλα.

Άλλ' ούτε αι Άθηναίαι και του χρυτου ακόμη αιώνος
του Περικλέους θα ήδύναντο να ληφθούσιν ως τύπος προς απο-
μίμησιν. Όσον και αν έμεναν κλεισμένα εις τους γυναικωνί-
τας, τα σκανδαλάκια δέν έλειπαν και από την ιδικήν των
ζωήν, ήσαν δέ κατά το πολύ τόσοσ μικρολόγοι και φιλοκατήγο-
ροι, και ύβριστικάί, και τόσοσ άνόητοι και άμαθεις και άσχημαι
και χωρίς χάριν, ώστε οι σύζυγοι των να μη εύρίσκουν καμίαν
εύχαρίστησιν εις τους οίκους των και να αναγκάζονται να δέρ-
χωνται τας ώρας των εις τους οίκους των έταιρών, αι όποιαί ή-
σαν αι μόνα άνεπτυγμέναί γυναίκες των χρόνων εκείνων. Εάν
δέν ληφθῆ ύπ' όψιν, ότι εις εκ των μεγαλητέρων συγγραφέων των
χρόνων εκείνων ήναγκάσθη να γράψη επίτηδες σύγγραμμα δια
να τας προτρέψη εις την εργασίαν και να διδάξη τους συζύγους
πώς να εξασκούν τας γυναίκας των εις την οικονομίαν, τοϋτο
είναι τρανή απόδειξις ότι και εις το οικοκυριό ακόμη ήσαν
πολύ περισσότεροσ όπίτω από τας σημερινάς.

Άς έλθωμεν τώρα εις τας γυναίκας της Ιωνίας, της Σμύρ-
νης δηλ. και της Ερέσου και των παραλίων της μικρας Α-
σίας, τας φημισμένας δια το κάλλος των, αι όποιαί ήσαν έν

είδος Παρισίων των ήμερών μας. Και αύται ήσαν τότεσ ζω-
ηραί και τόσοσ εκδοτοι εις την πολυτέλειαν, και τόσοσ πολυ-
δάπανοι, ώστε να απαιτούνται θησαυροι όλοι δια την συντή-
ρησιν των.

Αί σημεριναι γυναίκες με την νέαν τώρα ανατροφήν, ην
πρώται αι Άγγλοσαξωνίδες ήκολούθησαν, βαίνουν εις τον
δρόμον, όπου συναντώνται αι άρεται όλων μαζή, υσας προα-
νέφερα, άλλ' όχι και αι ελείψεις και αι κακίαι. Δια
τοϋτο νομίζω ότι και αι Έλληνίδες εάν ακολουθήσουν τον
δρόμον αυτόν θα είναι αι τελειότεραι γυναίκες όλων των πε-
ριόδων του Έθνικου ήμωσ βίου.

Μία θαυμάστρια του νέου βίου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Α΄.

Το 41ον έτος μ. Χ. ο Άντώνιος διαμοιρασθείς τον κόσμο
με τον Οκτάβιον και τον Λέπιδον είχε λάβει εις το μερίδιόν
του την Ανατολήν. Εύρίσκειτο εις Ταρσόν της Κιλικίας, όταν
άπέστειλε τον ύπασπιστήν Δίλιον να υπάγη εκ μέρους του εις
την Κλεοπάτραν και να την διατάξη να έλθη να απολογηθή
ένώπιόν του δια την διαγωγήν της. Διότι η Κλεοπάτρα είχε
βοηθήσει τον Βρούτον και τον Κάσιον εις τον κατά του
Οκταβίου και Άντωνίου αγώνα των, καθ' όν και οι δύο
άπωλέσθησαν.

Ένα μήνα μετά την δοθείσαν ύπό του Άντωνίου διατα-
γήν ταύτην, ένθ' ούτος, καθήμενος επί του θρόνου του, εδί-
καζε, έγινεν αΐφνης μέγας θόρυβος έντός της αιθούσης. Άν-
θρωποι ιθγενείς είχαν φθάσει από της παραλίας, διηγούμε-
νοι μετά ζωηρών κινήσεων και σχημάτων, οικείων εις τους
μεσημβρινούς, ότι η Άστάρτη Αφροδίτη ήρχετο να επισκεφθῆ
τον Βάκχον δια την ευδαιμονίαν της Ασίας.

Ο Άντώνιος δέν ήνόει τίποτε. Άλλ' η περιέργεια του
πλήθους υπήρξε τόσοσ μεγάλη, ώστε έντός στιγμών τινων
μόλις το άκρατόηριον του Άντωνίου διεσκορπίσθη, πάντες
έτρεχον η εις την παραλίαν η εις τους οίκους των να αναγ-
γείλουν το μέγα γεγονός.

Ο Άντώνιος έμεινε μόνος. Ποίος λοιπόν θα είχε την δύ-
ναμιν να απομονώση τον υπέρτατον ύπατον ούτω; Αυτό θα
εμάσθηνεν ούτος έντός όλίγου.

Εν τῷ μέσῳ ασμάτων και εις νέφη άρωμάτων επροχώρει
έν πλοτον, του όποιου η πρόμνη ήτο χρυσή, τα ιστία από
πορφύραν και τα κουπιλά από άργυρον. Υπό σκηνήν εκ θαυ-
μασίωσ Ανατολικών ύψκμάτων ήτο εξηπλωμένη γυνή θαυ-
μασίως ένδυμένη παιδάκια ήμίγυμνα, ως οι ζωγράφοι παρι-
στάνουν τους έρωτας την αέριζαν με ριπίδια από πτερὰ
πτρουθοκμηλών και πγωνιων. Έκατόν ώραιόταται γυναί-
κες, ένδυμέναί άλλαι ως Νηρηίδες, άλλαι ως Χάριτες, έπέ-
κοντο άλλαι εις το πηδάλιον και άλλαι εις τα σχοινιά. Αί
δύο όχθαι του ποταμου έμοσχοβολούσαν από τα καιόμενα
έντός του πλοίου άρώματα και το πλήθος έτρεχεν έξαλλεν
παρκαλουθούσιν την θεότητα ταύτην, ήτις ήρχετο από άγνω-
στον κόσμοσ, δια να δεχθῆ λατρείαν και να της κτισθούσιν
βωμοί.

Η θεότης αυτή, η Άστάρτη Αφροδίτη, ήτο η Κλεοπά-

τρα, η βασίλισσα της Αιγύπτου. Ηρχετο όχι να λάβη δια-
ταγὰς από τον Άντώνιον, άλλλ να δώση τοιαύτας. Είχεν ήδη
άναμετρήση την δύναμιν της πρό δεκαετίας επί του Καίσαρος.

Πώς η γυνή ήτις θα εγοήτευε σήμερα τον Άντώνιον, είχε
τότε σκλαδώσει τον Καίσαρα; Άς το είπωμεν άμέσως,
διότι άλλως η εικών της Κλεοπάτρας θα ήτο πολύ άτελής.

Κατά συμβουλήν του Θεοφάνους της Λέσβου ο Πομπήιος
ήττηθείς εις τα Φάρσαλα είχε καταφύγει εις την Αίγυπτον.
Άλλά πριν η αποβιβάσθη ένόμισε καλόν να είδοποιήση περι-
τούτου τον μικρόν βασιλέα Πτολεμαίον. Ούτος εύρίσκετο εις
την Πελούζαν, μαχόμενος κατά της συζύγου και αδελφης
του Κλεοπάτρας, ήτις ήτο ταυτοχρόνως αδελφή και σύζυγος
του νέου βασιλέως. Ο Πτολεμαίος ήτο μόλις δεκαπενταετής,
ένθ' η αδελφή και σύζυγός του ήτο δεκαοκταετής, 'Ως μεγα-
λητέρα του η Κλεοπάτρα ήθέλησε να διοική αυτή, άλλ' οι
έμπιστοι του Πτολεμαίου εξέγειραν τουτον έναντίον της, εξ
ού η εκ του θρόνου απομάκρυνεις της και ο εξ αυτής πόλεμος.

Είναι γνωστόν ότι εύθως ως ο Πομπήιος απέβιβάσθη εις
την ξηράν, εδολοφονήθη. Ο Καίσαρ τον παρηκολούθει εκ
του πλησίον. Εκλαυσε, λέγουσ, όταν ο άπεσταλμένος παρά
του Πτολεμαίου, ίνα υποδεχθῆ τον νικητήν, άφηκε τας πτυ-
χὰς του ένδύματός του να κυλισθώσι κατά γης, μετ' αυτών
δέν και την κεφαλήν του Πομπηίου. Τα δάκρυά του ήσαν η
καταδίκη του δολοφόνου. Επί της θέσεως, εις ην είχε κυλι-
σθη η κεφαλή, κτυπών ο Καίσαρ τον πόδα ειπε: Έδῶ θα
ιδρύσω τον βωμόν της Άγανακτίσεως.

Μετά ταύτα ο Καίσαρ εκάλεσε τον Πτολεμαίον και την
Κλεοπάτραν, ώσ εκαστος είχεν ίδιον στρατόν, ίνα υποβάλω-
σιν ένώπιόν του τα παράπονά των. Και έπειτα μετέβη εις το
παλάτιον των βασιλέων της Αλεξανδρείας, όπου περιέμενε
την εκτέλεσιν των διαταγών του.

Μόλις είχεν εγκατασταθῆ εκεί. οτε του άνήγγειλαν ότι
άνθρωπός τις εξήτει να παρουσιασθῆ προς αυτόν και να του
προσφέρη τάπητα, όμοιον του όποιου δέν είχεν ίδει ποτέ. Ο
Καίσαρ εδέχθη τον άνθρωπον.

Ητο εις ρήτωρ, όνομαζόμενος Άπολλόδωρος και έφερεν α-
ληθώς τάπητα επί των ώμων, τον όποιον αφού άκούσθητε
κατά γης, ήρχισε να λύη. Άμέσως ο τάπης ήρχισε να εκτυ-
λίσσεται άφ' εαυτου και ο Καίσαρ είδε μίαν γυναίκα να εξέρ-
χεται από αυτόν. Ητο η Κλεοπάτρα.

Η Κλεοπάτρα δέν ήτο ακριβώς ώραία, άλλλ κάτι καλλι-
τερον. Ητο χαριτωμένη. Το άνάστημά της ήτο μικρόν, άλλλ
τελείων αναλογιών, ήτο όλη χάρις, όλη φιλαρέσκεια, όλη κομ-
ψότης, όλη πνεύμα. Ωμίλει Λατινικά, Έλληνικά, Αιγυπτια-
κά, και τας γλώσσας της Συρίας και της Ασίας. Είχεν εις
υπέρτατον βαθμόν άνεπτυγμένον το αίσθημα του ώραιου και
του πολυτελους με τόσοσ δέν μεγαλοπρεπή πομπήν εξη, ώστε
ελέγετο ότι όσοι την έγνώριζαν εδέοντο ως δούλοι όπισθέν
της, άλλλ με άλύσεις χρυσὰς και άδχμυνοκολλητούς. Ητο
έν μιᾷ λέξει η προσωποποίησις του μύθου της Σειρήνος, άλλλ
με σώμα έντελῶς γυναικεϊον.

Φαίνεται ότι η συνενόησις της Κλεοπάτρας μετά του Καί-
σαρος υπήρξε ταχεία, διότι οτε την επάυριον ο Πτολεμαίος
επαρουσιάσθη πρό του Καίσαρος, ένόησεν άμέσως, ότι η αδελ-
φή του είχεν ήδη κατακτήσει τον άρχοντα.

Άλλ' ο πονηρός μοναρχίσκος έπροσποιήθη ταπεινώσιν. Μίαν
δέν πρώταν αΐφνης εγκατέλιπε το άνάκτορόν του και τρέχων
εις τους δρόμους της Αλεξανδρείας εκραύγαζεν, ότι είχε προ-
δοθῆ από τον Καίσαρα. Εις τας φωνὰς του βασιλέως ο λαός
έλαβε τα όπλα και έπολιόρκησε τον προδότην, ο όποιος απέ-
σύρθη μετά της Κλεοπάτρας εις το θέατρον, το όποιον μετέ-
βλεν εις φρούριον. Ο πόλεμος αυτός, ο όποιος είχε γείνει δια
τους ώραίους όρθαλμούς μιᾶς γυναικός, έθεσεν εις κίνδυνον την
ζωήν του Καίσαρος, ο όποιος άνευ στόλου και άνευ ύπερασπί-
σεως διέτρεξε τον κίνδυνον να ταφῆ ύπό τα έρείπια του εκ του
προχείρου εξοπλισθέντος φρουρίου του μετά της Κλεοπάτρας.
Εύτυχως όμως ο Μιθριδάτης της Περγᾶμου, έπεφάνη εκ των
όπισθεν του έχθρου, χωρίς να αναμένεται και τοιουτοτρόπως
ο μέν στρατός του Πτολεμαίου διεσκορπίσθη, αυτός δέν ο ίδιος
επνίγη.

Τότε ο Καίσαρ υπάνδρευσε την Κλεοπάτραν με άλλον ά-
δελφόν της, ένδεκαετη τουτον και αυτός έμεινεν ούτω και
πάλιν κύριος της καρδιάς της. Άλλ' ο κόσμος και εις την
Ρώμην και εις την Αίγυπτον ήρχισε να εξεγειρεται και ο Καί-
σαρ ήναγκάσθη να αφήσῆ την Αίγυπτον και να επιστρέψῆ εις
Ρώμην. Οκτώ μήνας μετά την αναχώρησιν του Καίσαρος η
Κλεοπάτρα απέκτα υιόν, τον όποιον ώνόμασε Καισαρίονα, και
μετά εξ μηνας άνεχώρει εις Ρώμην μετά του τέκνου και του
ένδεκαετους συζύγου της, ο όποιος ήτο ύποτεταγμένος καθ'
όλοκληρίαν εις αυτήν. Ο Καίσαρ τους ύπεδέχθη εις το άνά-
κτορόν του, ως φίλους του Ρωμαϊκου λαου, και εις τον ναόν,
τον όποιον είχεν ιδρύσει εις άνάμνησιν της νίκης των Φαρσά-
λων προς την Νικήτριαν Αφροδίτην έστησεν ακριβώς άπέναντι
του άγάλματος της θεας χυτόν εκ χρυσου άγαλμα της Κλε-
οπάτρας.

Αί αποδοθείσαι εις μίαν ξένην τιμαί αύται και ιδίως εις
μίαν βασίλισσαν — οι Ρωμαίοι έμίσουν τους βασιλεις και εδο-
λοφόνησαν τον Καίσαρα, μόνον διότι έμαθαν ότι ήθελε να γίνῆ
βασιλεύς — δυσηρέστησαν τους Ρωμαίους, και ήνάγκασαν τον
Καίσαρα να την αποστείλῆ εις Αίγυπτον. Εκτοτε δέν την
επανείδε πλέον.

(Κατά τον Αλεξανδρον Δουμαῖν) Ελένη Γεωργιάδου.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Η Μαρία έκαμνεν ως τρελλή. Έφοβείτο μήπως ο Κώ-
στας, αφηρημένος, ως ήτο συχνά, δέν επρόσεχεν αρκετά, δέν
απελάμβανεν όλον το κάλλος των εικώνων, αι όποιαί εξετυλ-
λίσσοντο έμπρός των. Και δια να εξάρῆ ζωηρότερα την φαν-
τασμογορικήν ώραίότητα της δύσεως, δέν έπαυε να εξωτερι-
κεύῆ τας έντυπώσεις της, να παριστᾷ δι' εικώνων ιδιων της
όλον τον πλοϋτον και όλον το μεγαλειον της οργιώσης εις
χρώματά και σχήματα και πολυτέλειαν φύσεως. Ίδὲ την
Χάλκην, έλεγε μεταξύ άλλων, τραβούσα αυτόν από το χέρι,
ιδέ την καίεται. Όλος ο χαλκός τον όποιον περικλείει εις τα
σπλάγχνα της, νομίζεις ότι άνελύθη. Άλλά χαλκός μόνον και
χρυσάφι και άσημί, προσθέτετε. Ίδὲ τους κυματισμούς των
μετάλλων και ιδὲ ρουμπίνια και άμethystους και τουά-
ζια καιύμένα και όπαλίους. Ίδὲ πῶς κυματίζουν και πῶ

άντανακλουν τον χρυσόν θεόν, ο οποίος με τόσην μεγαλοπρέπεια καταβάνει. Νάτον, νάτον, έδυσε! έξοχον! έφώναξε, κτυπώσα τα χέρια της και αναφωνούσα εις κάθε στιγμήν. Νά! ο θεός! νά! η ώραίωτέρα εικών του, νά! το μαγικόν παλάτι, όπου περναί τής νύκτες του. Παλάτι από ρουμπίνια κτισμένο. Έδω εις την Πόλιν έδω εδιάλεξε και ο Θεός ακόμη την κατοικίαν του, έλεγεν ως εκτός εαυτής, με τα μάτια σπινθηροβολούντα από μέθην έντελη των αισθήσεων.

Και όταν έχη κανεις κοντά εις τον αγαπημένον του αυτό το θέαμα, αυτήν την έορτήν, αυτήν την μαγειάν, τι θέλει άλλας ευτυχίας και άλλας απολαύσεις; Ημπορεί κανεις και να αποθάνη μέσα εις αυτήν την φωτοβολίαν, μέσα εις αυτήν την μεγάλην των αισθήσεων ήδονήν. Ο θάνατος θα είναι γλυκός και θα έσωζε, τίς οίδε από πόσας πικρίας και από πόσας απογοητεύσεις, προσέθεσε, ταπεινώνουσα τώρα την φωνήν και με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Αί μεγάλοι αισθητικαί αυταί απολαύσεις τής έφερον πάντοτε έν είδος αποτόμου μελαγχολίας, έν είδος ψυχικής πιέσεως, η οποία όμως διήρκει στιγμάς μόνον.

Κλαίεις, ειπεν ο Κώστας, ο οποίος άφωνος έως τώρα έβλεπε το θαυμάσιον ήλιοβασιλευμα και ήκουε την μελωδικήν φλυαρίαν τής Μαρίας. Έπερτάτη συγκίνησις κατέλαβε και αυτόν. και ένας λυγμός ανήλθεν εις τον λάρυγγά του. Τον κατέπιεν όμως και αναγκαλιζόμενος σαιγιτά εις το στήθος του την νεαράν γυναίκα και φιλών αυτήν με τρυφερότητα και στοργήν, την οποίαν μόνον νέα μητέρα θα ήθιάνετο διά το μοναχίον παιδάκι της: Μη κλαίης, τής ειπε, μου σπαράξεις την καρδιά. Μη φριθείται. Καμμία πικρία, καμμία απογοητεύσεις δεν μας περιμένει. Η αγαπη μου θα εξεμαλύνη όλας τας δυσκολίας η αγαπη μου θα σε προστατεύτη.

Η Μαρία εσήκωσεν αποτόμως την κεφαλήν. Μέσα εις την ψυχήν της, χωρίς να το θέλη, ησθάνθη έν είδος διακρυφίας και ένταυτῷ έπεικουός συμπαθείας διά τον άνδρα, τον οποίον ελάτρευε, αλλά και τον οποίον εγνωρίζε τόσον αδύνατον, ώστε να έχη μάλλον αυτός η εκείνη ανάγκην προστασίας. Και μέσα της την στιγμήν εκείνην έλεγεν. Αγάπα με μόνον τουτο με φθάνει.

Την είδε καλά, καλά, κατάνματα, εστέγνωσε τα δάκρυά της, εσήκωσε τα μαλλιά της, τα οποία ανυπότακτα έπιπταν εις το μέτωπόν της και ως διά να αποδιώξη την μελαγχολίαν της έστρεψε και πάλιν το βλέμμα προς το απέναντι των θεάμα. Μεταξύ τής θαλάσσης του Μακρμαρά η μάλλον μέρους του στομίου του Κερατείου κόλπου και του Βοσπόρου, ως αναγκαλιζόμενη από δύο χρυσούς βραχιόνια ύψουτο η Κωνσταντινούπολις. Αμέσως προς το χαμηλότερον μέρος επί του πρώτου λοφίσκου το άρχαον Βυζάντιον με τους θολωτούς τρούλους τής Αγίας Σοφίας όλοχρύτους και διακρινόμενους όλων των άλλων και από τον πλοΐτον των εξωτερικών στολισμών και από την μεγαλοπρέπειαν έν γένει τής αρχιτεκτονικής. Αλλά μήπως το πληθον των άλλων γιγαντείων ναών, οι οποίοι εξέτειναν ανά πασαν διεύθυνσιν τας άπαλας και πλαστικές καμπυλωτάς γραμμάς των υπελείπετο εις την έξωτερικήν πολυτέλειαν; και όλη μαζή η άνωμάλως πλην κλιμακωτά ταχμένη εκείνη συστοιχία ναών επί ναών και μιναρτέδων επί μιναρτέδων δεν άπετέλει έν έξοχον θέαμα και δεν

εσημείωνε με την ζωντανήν αυτήν εικόνα όλόκληρον την ιστορίαν των δύο άντιθέτων φυλών οι οποίοι εκυριάρχησαν επί τής μεγάλης πόλεως του Κωνσταντινού; Δεν εσημείωναν οι εις τζαμία μετατραπέντες ναοί την άλλοτε άκμήν και κάτω τα έρειπιώδη προς την θάλασσαν άνάκτορα την σημερινήν του Βυζαντίου παρακμήν.

Τί μεγαλείον! ειπεν η Μαρία και τί κρέμα να μη μας άνήκουν πλέον αυτά τα ώραϊα πράγματα. Και στρέφουσα το βλέμμα προς το υπέρ τον βραχιόνια του Βοσπόρου θέαμα, ειπεν ως μονολογούσα. Έκοψαν μίαν κεραλήν και εφύτρωσαν δέκα. Σωτή η Λερναία με την διαφοράν ότι αντί να τρώγη, τρώγεται.

Ο Κώστας την ήκουε και πάλιν και το βλέμμα του ήκολούθει το ιδικόν της. Η προμοίωσις του έφάνει έπιτυχής. Διότι διά το καταστραφέν και μειωθέν Βυζάντιον εφύτρωσεν επάνω εις τους λόφους και κάτω εις τας κοιλάδας και δεξιά και άριστερά και υπέρ τας κορυφάς και επί των ράχων όχι έν άλλ' αναριθμητα Βυζάντια, όχι μία αλλά πολλαί πόλεις. Και εστοιβάζοντο εις την άπεραντον αυτήν έκτασιν παλάτια μαρμαρόπλεκτα επί παλατιών χρυσών, και παραδείσοι επί παραδείσων, και ναοί επί ναών, και μέγαλα επί καλυβών και τρώγλαι επί οικιών και κωδονοστάτια επί μιναρτέδων. Και όλα αυτά εδέχοντο από τα πλάγια μόνον την ροδινην άνταύγειαν τής δύσεως και έρριπταν, έφ' όσον η ώρα έπροχώρει, την σκιάν των εις τον Βόσπορον, ο οποίος τώρα εθαμβούτο και εγένετο σκοτεινός ως από μολύβι.

Πάμε, δεν θέλω να ιδῶ το σκοτό; να σκεπάξη όλα αυτά. Θα μελαγχολήσω ειπε και έπειτα θα είμαι τρομερά πληκτικη όλον το βράδυ. Και σήμερα είναι και πρέπει να μείνη ημέρα χαρής μόνον, ημέρα χωρίς σύνφα και χωρίς λύπη.

Χωρίς δε να χάση καρδόν έτρεξε προς την σιδηράν κλίμακα και ήρχισε να την καταβάνη, σπεύδουσα και φοβουμένη μη το σκοτός καταλάβη το μικρόν ασυλόν των χωρίς φῶτα. Είχεν ανάψει όλα τα κεριά των πολυφώτων, τα οποία έκρατούσαν δύο αιθίοπες εκ παλαιού χαλκού εις τας δύο χείρας των, καθ' ην στιγμήν ο Κώστας εισηλθεν εις την τραπεζάριαν.

Αλλά η έορτή και η φωτοχυσία εξακολουθει λειπόν, ηρώτησε, στεκόμενος εις το κατώρλιον και θαυμάζων με το φῶς τής νυκτός το καλλιτεχνικώτατον διεσκευασμένον εκείνο δωμάτιον, εις το οποίον δεν είχε κανεις τί να πρωτοθαυμάση; Τα άνθη τα φυσικά και τα φυτά των τροπικών τα οποία έπλωναν έδω και εκεί τα πλούσια φυλλώματά των, τα άγχαλμάτια τα οποία έπρόβχλαν με την άσπιλον λευκότητα του μαρμαρού ανά μέσον των πρασίνων συμπλεγμάτων; τα αναπαυτικά ντιβανια, τα σκεπασμένα με ανατολικά παλαιά ύφασματα και με άπειρα χρυσά και βελούδινα και μεταξωτά μαξυλάρια; η τας τοιχογραφίας, τα ώραϊα αυτά δημιουργήματά της, οι οποίοι μετέβαλλον το εστιατόριον εις τεχνητόν παραδεισον;

Η Μαρία άναψε και άλλα φῶτα. Μίαν παλαιότατην άργυράν λυχνίαν, τής οποίας αι τρεις δειλαί φωτειναί γλωσσίδες εσκεπάζοντο από έν τριανταφυλλι διαφνές abat-jour καλυμμένον από πολύτιμα τρίχαπτα. Τέσσαρες άλλας μεγάλας, τας οποίας δύο οδαλίσκαι από φαίνης, φυσικού μεγέθους έκρατούσαν εις τας χείρας των. Και αυτών το φῶς εγένετο άμυ-

ρότερον από τα θαυμάσια αλεξίφωτα, των οποίων το κίτρινον ζωγρόν έμετρίαζετο από τα μαύρα τρίχαπτα με τα οποία ήταν σκεπασμένα.

Και τώρα δεν θα φύγη πλέον. Είναι πολύ άργά, ειπε, λαμβάνουσα τον άνδρα τη από το χέρι και φέρουσα αυτόν εις το ώραϊότερον ντιβάνι, το οποίον, χαμηλόν, χαμηλόν εξέτεινε τα μαλακά προσκεφάλαιά του υπό την σκιάν των παντάνων και των λατανιών.

Εκείνος εκάθισεν και αντί άλλης άπαντήσεως έσφιγγε την νεαράν γυναίκα εις την άγκάλην του. Ητο πολύ συγκινημένος. Η ημέρα εκείνη του εφάνετο ως να είχε διέλθει έν δνείρω. Ούτε την έπερίμενε τοιαύτην, ούτε είχε ποτέ του φαντασθή ότι θα ήτο δυνατόν να αισθανθῆ ότι είχε αισθανθῆ εις τόσον ολίγας ώρας. Αυτός ο οποίος, οσάκις εύρίσκετο με γυναίκα, την οποίαν ήγάπα, έλεγε τόσον ώραϊα πράγματα, τώρα δεν κατώρθωνε να ειπή δύο λέξεις, να συναρμολογήση δύο ιδέας. Ο,τι ήσθάνετο δεν ελέγετο. Ητο πολύ ώραϊον, πολύ ήδονικόν, αλλά τόσον ασύνθηες διά την μέχρι τουδε ζωήν του, ώστε δεν είχε κανεις πῶς να το διατυπώση. Η ψυχή του είχε κουρασθῆ από την μακράν και υπερτάτην άπόλαυσιν τής ημέρας εκείνης. Αί αισθήσεις του όλκι κορεσθείσαι από τας ώραϊάς έντυπώσεις διετέλουσαν τώρα εις έν είδος νάρκης, την οποίαν ηύξανε το μυστηριώδες άδυτόν των, το οποίον ήτο τόσον καλλιτεχνικά και τόσον πλούσια διασκευασμένον. Τα βόδα, τα λευκά βόδα, τα οποία από το πρώτ η Μαρία είχε κορπίσει παντού εις μικρά δοχεϊα, εις μικρούσιαια πιατάκια, άπεδιδαν τώρα οξυτέρων αλλά και περισσότερον μεθυστικην την ευωδίαν των, η οποία έμετρίαζε την άλμυράν όσμην των χρυσανθέμων, την γεμίζουσαν τον αέρα του κήπου, ο οποίος εις ρεύματά άρωματισμένα ελύνετο μέσα διά των μεταξωτών και δαντελωτών παραπετασμάτων.

Και οι δύο των σιωπηλοί και ακίνητοι έμειναν εκεί, εξηπλωμένοι μάλλον οι καθήμενοι επί πολλήν ώραν. Αλλά ένῶ ο Κώστας ήτο άνίκανος δι' οίαν δήποτε ιδέαν, η Μαρία έσκέπτετο. Η ιδική της ψυχή πλέουσα πάντοτε εις τας σφαίρας του ώραϊου, ήτο τόσον συνειθισμένη εις τας έντυπώσεις αυτάς, ώστε πλην τής χαρής του έρωτός της κανέν άλλο νέον αίσθημα δεν την άπησχόλει. Το πνεύμα της όμως άνήσυχον έφέρετο άλλου, έφέρετο έναλλοξ και εις το Σταυροδρόμι, και ακόμη μικρότερα περαν τής Προποντιδος και του Αιγαίου, εις την πόλιν την αγαπημένην των Αθηνών, εις έν μικρόν σπιτάκι, εκεί υπό τους πόδας του ιερού βράχου.

Αμέριμνοι οι ιδικοί της, ήγνούσαν την μεταβολήν τής τύχης της, ήγνούσαν τον γάμον της, ο οποίος τόσα θα διέλυε χρυσά όνειρα του πατέρα της, εις τόσην άνησυχίαν και στενοχωρίαν θα ένεβαλε την μητέρα της. Πῶς θα τους άνήγγελλε την εΐδησιν αυτήν; Πῶς θα τους έβεβχιώνεν, ότι δεν θα τους έγκατέλειπε, ότι και τώρα ως και πριν αυτή θα εφρόντιζε δι' όλους και δι' όλα;

Και με την φαντασίαν πάντοτε έβλεπε τον πατέρα της, ο οποίος με το γράμμα της εις το χέρι, θα άνεπήδα από τη θέσιν του, εύθός ως θα εδιάβχιζε την τρομεράν φράσιν. Θεέ μου! πῶς θα εξηγηριούτο! Και τι φανές και τι γρονθοκοπήματα επάνω εις το τραπέζι! Και τι θόρυβοι!

Και η μητέρα της, η οποία εις τας αρχάς δεν θα ήμπο-

ρῖσε να έννοήτη τι συμβαίνει και περι τίνος πρόκειται, πῶς θα έμενεν αποσβολωμένη, όταν ο άνδρας της, εις όλην την άκμήν τής ζωής ακόμη θα τής έλεγεν με την βροντώδη φωνήν του, θέτων το γράμμα εμπρός της. Ωρίστε η κόρη σου! Ωρίστε η πριγκιπέτσα σου. Ποιός ξερει τί μπερμπάντης την έβαλεν εις το χέρι;

Η δυστυχημένη εκείνη θα τα έχανε. Τα παιδιά όλα θα έτρεχαν να τρυπώσουν δεξιά και άριστερά, διότι η όργη του πατέρα των κατ' ανάγκην θα εξέσπα εναντίον των. Αλλά και αυτά θα ήταν έκπληκτα και θα εσχολιάζον το πρόγμα. Πῶς! η αδελφή των ύπανδρεύθη, χωρίς να την ιδούν νύμφην, χωρίς να γίνη γάμος και φασαρία εις το σπίτι, χωρίς να φάγουν κουφέτα και γλυκίσματα; Αυταί θα ήταν αι σκέψεις των μικρών, μικρών, ένός χαριτωμένου άγοριού πέντε χρόνων, μίξ γλυκεϊχς μικρούλας έως επτά και μίξ άλλης ευειδεστάτης έως δέκα ετών.

Αλλ' οι μεγαλύτεροι αδελφοί! Ω! αι ιδικαί των σκέψεις ήταν έντελῶς διάφοροι. Τόσον συχνά ήκουαν τον πατέρα των να λέγη ότι η Μαρία των ήτο περιζήτητος από πλουσίους γαμβρούς, ότι θα εγένετο γρήγορα πλουσιωτάτη κυρία, ότι θα τους έστειλεν εις την Ευρώπην να τελειοποιηθούν, να γίνουν μεγάλοι άνδρες, μεγάλοι επιστήμονες, ώστε με την εΐδησιν αυτήν του πτωχού γάμου ειδαν έν μιξ στιγμή το μεγαλείον του μέλλοντός των να καταρρεύση και τα λαμπρά των όνειρα να καταστραφούν.

Η μητέρα της όμως, εκείνη που αληθινά την άγχοπύσε, θα ειχεν άλλης φύσεως άνησυχίας. Αρά γε η Μαρία της θα ήτο εύτυχής! Αρά γε ο άνθρωπος που τής έκλεψε με τόσην έπιτηδειότητα την αγαπήν της ήτο άξιος τής αγαπής αυτής; Αλλ' αν ήτο καλός και τίμιος άνθρωπος, δικτι να κκμουν τον γάμον των σαν κλεπται; Δικτι αυτό το μυστήριον; Και το φιλόποπον πνεύμα της θα τής παρίστα, τίς οίδε, έως και ούργον, έως ληστήν τινά τής Κωνσταντινουπόλεως τον άνδρα τής Μαρίας. Και ένόμιζεν ότι έβλεπε την μητέρα της να έξυπνῆ την νύκτα, να κχθεται εις το κρεβάτι της, να κρατῆ το κεφάλι της με τα δύο της χέρια και να είναι σαν τρελλή.

Αί ιδέαι αυταί ζωογονούμεναι από την σιγήν τής εξοχικής νυκτός και από την γύρω της βασιλεύουσαν άκινήσιαν, ήρχισαν να τής πιέζουν την ψυχήν. Προσπαθει να τας αποδιώξη, να τας διασκεδάση, άλλ' εις μάτην! Έτηκώθη τότε, έφρε το χέρι της εις το μέτωπον, ως διά να απομακρύνη το δυσάρεστον όραμα και έπειτα, μελαγχολική, εθώπευσε τα μαλλιά και το ώραϊον μέτωπον του αγαπημένου της. Δεν πεινάς, του ειπε ως οι ευδαίμονες πρωτόπλαστοι θα φάγωμεν μόνον κερπούς του παραδείσου μας, ειπε, δεικνύουσα ώραϊα άχλάδια και μήλα, τα οποία ήταν σκορπισμένα εις ένα χρυσό ταψί, τοποθετημένον εις ένα περιέργου σχήματος χαμηλότερον από ζύλον σκαλιστόν τραπεζάκι.

(Έπεται συνέχεια)

Μάττα

Έπερ τής πτωχής κόρης διά την άνάρρωσιν της, εστάλησαν παρὰ τής δ-ος Μαρίας Πινέλη εκ Ζυρίχης φρ. 10. Έπίσης υπό τής κ. Δ. Συνδίκου εξ Αγγλίας φρ. 1.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΙΚΝΟΥ

Εύτυχες βρέφος! και το λίκνον αυτό είναι χώρος άπέραντος δια σέ τώρα· όταν άνδρωθής θα είναι μικρός δια σέ ό άτελείωτος κόσμος.

Έξ όλων των έν τῷ οίκῳ επίπλων των άπολύτως άναγκαιών τε και μη είνε και το λίκνον, εις το όποιον ό νεός τῆς γῆς άστός διέρχεται τās πρώτας τῆς ζωῆς του ἡμέρας. Έκ των άρχαιοτάτων χρόνων κατέλαβε μίαν έκ των περιφανεστέρων θέσεων έν αὐτῷ. Είς διηγήματα και μύθους παίζει συχνάκις μέγαν ρόλον· τὰ δημώδη ἄξιματα διηγούνται περι αὐτοῦ και οι νεώτεροι προσέτι ποιηταί μας δέν ὠνησαν νά τονίσουν τās λύρας των, ὅπως τιμήσωσι τούτο ποιητικῶς. Ἀξίζει λοιπόν τόν κόπον νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν και εἴπη τις τινά περι τῆς ιστορίας τοῦ άπανταχοῦ ὑπάρχοντος τούτου επίπλου.

Περι λίκνου πρώτος ἔκαμε λόγον ό Ἕλλην ιστοριογράφος Πλούταρχος και παρ' ἡμῖν το χειρόγραφον «Παιγινίδιον τῆς Σαξωνίας» με τās μοναδικάς του εικόνας, αἱ ὅποιαι παριστάνουν τὰ πρό τοῦ 1220 ἔτη. Τό εσπαργανωμένον βρέφος κείται άναπαυόμενον εις το λίκνον του, τήν κεραλήν επί κεντημένου προσκεφαλαίου ἔχον, τό όποιον λίκνον είνε κινητόν ὡς τὰ ἰδικά μας και τό κάτωθεν αὐτοῦ μέρος ἔχει τό σχῆμα των ἰδικῶν μας. Παρά τό βρέφος εὑρίσκειται ἡ μήτηρ, μένουσα εἰσέτι εις τήν κλίνην και κινιζουσα αὐτό. Ὀλίγα κατορθώνει ό χρόνος εις τήν μεταβολήν των τοιούτων! Ὅσιμέρας ἡ άνάγκη και ἡ πείρα ἔκαμον νά δοθῆ εις τό λίκνον τό καταλληλότερον δια τόν προορισμόν του σχῆμα. Τās άρχαίαις αὐτάς περι λίκνου Γερμανικας περιγραφάς συνεχίζει τό ποιήμα «Ἐπίποτος τοῦ Staufenberg» χρονολογούμενον από τοῦ ἔτους 1430. Ἐκτοτε παρουσιάζονται τα ὡς τεῖχος τοῦ λίκνου χρησιμεύοντα λωρία, σχοινία και δέματα, τὰ κρατοῦντα τό βρέφος δεμένον εις τήν μικράν του κλίνην, ὅπως τό προφυλάξουν από τήν πτώσιν. Κατ' άρχαίον δέ Ἑλθετικόν ἔθιμον ἐδίδετο άλλοτε παρά των συγγενῶν εις τό λίκνον δῶρον έν τοῦ εἶδους τούτου δέμα, σχοινίον τοῦ λίκνου ὀνομαζόμενον, ἡ και δῶρον τῆς βκπίσεως. Τό κατά τό ἔτος 1572 εις τήν Φραγκοῦρτην ἐκδοθὲν σύγγραμμα «Παρηγορητικὸς καθρηπτικὸς» περιγράφον από τοῦ 1500 τό λίκνον, παριστάνει ὀλόκληρον δωμάτιον παιδῶν. Παρά τήν κλίνην των γονέων εις τήν γωνίαν κάθεται εις ξυλίνην μικράν καθέκλαν έν άγοράκι, παρ' αὐτῷ έν ἄλλο γυμνόν εις τετράτροχον ἄμαξι σύρεται και δύο ἄλλα τρώγον τήν σούπαν των από τήν καταστροφήν με μικρά ξύλινα σκαλισμένα κοχλιάρια. Ἄλλο είνε ἐπάνω εις ξύλινον ἄλογον και τρέχει περίξ τοῦ σκεπασμένου λίκνου ὅπου ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ κάθεται κρατοῦσα τήν ρόκκν εις τό χέρι και κ.νεῖ με τό πόδι τῆς τό λίκνον. Και ἄλλη τοῦ εἶδους τούτου εικὼν παρά τῷ Ἰακώβῳ Rueff από τοῦ 1504 πκριστάνουσα τό νεογεννηθὲν ὅταν από τό λουτρόν τό έναποθέτουν εις τό λίκνον του.

Εἰς τήν νότιον Βαυαρίαν, εις τόν νάρθηκα μιᾶς ἐκκλησίας τοῦ Schildturn, εις ἓν τετράγωνον περιωρισμένον δια κικ κλίδων εὑρίσκειται έν ξύλινον λίκνον και ἄλλο ὅμοιον τούτου ἐπάργυρον εις τό σκευοφυλάκιον τῆς ἐκκλησίας. Ἄλλοτε εις τό αὐτό μοναστήριον ὑπῆρχεν έν ὄλον ἐξ άργύρου, ἀνῆκον εις τρεῖς άγίας κόρας και εις τοῦ ὁποίου τήν θεραπευτικὴν δύνα-

μιν αἱ γυναῖκες τῆς Βαυαρίας εἶχον μεγάλην πίστιν. Οἱ άρχαῖοι Ἕλληνες, ὅπως καθησυχάζουν τό φωνάζον μικρόν, ἔβαλλον εις τό στόμα του τεμάχιον σπόγγου βρεγμένον εις μέλι, ὡς και ἡμεῖς τώρα συνειθίζομεν τό μικρόν γλυκὺ τακκουλάκι.

(Κατὰ τὸν Gottfried Kessler)

Μαρία Πινέλλη.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Η ΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Οὕτω ἡ Εὐα ζωηρά, ἀλλὰ και σεμνή πάντοτε διηγείτο τήν ιστορίαν τῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς ἀνέρχεται βραδέως τό ἐρόθημα και ἡ σύγχυσις τῆς γίνεται προφανής. Ὁ Ἀδάμ ἀφ' ἑτέρου, εὐθὺς ὡς μαυθάνει τήν τρομερὰν παράβασιν τῆς Εὐας, ταρασσεται και ὠχρῖξ, ψυχρὸς τρόμος δέ διατρέχει τās φλέβας του και παραλύει τὰ μέλη του. Ἀπὸ τās ἀσθενεῖς ἤδη χειράς του πίπτει ό στέφανος, τὸν ὅποιον εἶχε πλέξει δια τήν Εὐαν και τὰ πέταλα των ρόδων ἀποφυλλίζονται. Ἐμεινεν ὠχρὸς και ἄφωνος, μέχρις οὔ, διακόπτων τήν σιωπήν του, ἤρχισε νά ὀμιλῆ πρὸς ἑαυτόν.

«Ὡ ἄνθρωπε ὠραῖον τῆς πλάσεως δημιουργήμα, τό ὕστατον και τό κάλλιστον ἔργον τοῦ Θεοῦ, πλάσμα έν ᾧ ἐνοικεῖ πᾶν ὅ,τι ἐγένετο ἱερὸν, θεῖον, ἀγαθόν, γλυκὺ και θελκτικόν! πῶς ἀπωλέσθης; πῶς τόσον αἰφνιδίως, ἐστιγματισθῆς, ἀτιμάσθης, κατεδικάσθης εις θάνατον; Πῶς ὑπέκυψες εις τὸν τοθον νά παραβῆς τήν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν, νά βεβηλώσῃς τὸν ἱερὸν και ἀπηγορευμένον καρπὸν; Ἀπαιτία τοῦ ἔχθρου προδοσίχ, τήν ὁποίαν δέν ὑπωπτεύθης σέ ἀπεπλάνησε και ἐπέφερε τήν καταστροφὴν σου και τήν ἰδικήν μου. Διότι ἡ ἀπόφασίς μου είνε νά ἀποθάνω μὲζή σου. Ἐ! μήπως ἐάν σέ στερηθῶ θά δυνηθῶ νά ζήτω; Ἐθά δυνηθῶ νά ἐγκαταλείψω τήν γλυκεῖν συνομιλίαν σου, και τήν ἀγάπην μας, ἡ ὁποία τόσον τρυφερά μᾶς συ δέει. Δύναμμι νά ἐπιζήτω ἔξου σου και νά σέ ἐγκαταλείψω εις τήν ἀγρίαν αὐτὴν μοναξίαν; Και ἂν ό Θεός μου πλάσῃ ἄλλην Εὐαν, και ἂν ἡ πλευρά μου ἀνοιχθῆ ἀκόμη δια τό πλάσμα αὐτό, ἡ ἀπώλειά σου δέν θά ἀντικατασταθῆ ποτέ. Ὁχι, ὄχι, τό αἰσθάνομαι ἡ φύσις μᾶς ἦ'ωσε δια παντός. Σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου και ὅστοῦν έκ των ὄστων μου, τίποτε οὔτε εὐτυχία, οὔτε δυστυχία δέν θά χωρίσῃ ποτέ τήν τύχην μας».

Ἀφοῦ ὀμίλησεν οὕτω, ὡς ὅταν μετὰ τρομερὸν φόβον συνέρχεται τις καθησυχάζων ἑαυτόν και ὑποτάσσεται εις ὅ,τι πρὶν ἐθεώρει ἀνυπόφορον, με φωνὴν ἤρεμον, ἐξακολουθῶν τὸν λόγον στρέφεται πρὸς τήν Εὐαν.

Τί τολμηρὰν πράξιν ἔπραξες, Εὐα; Προσεκλέστες μέγαν κίνδυνον, σὺ ἦτις ἐτόλμησες νά ποθήσῃς δια των ὀφθαλμῶν τὸν ἱερὸν καρπὸν, τὸν ὑπὸ άγίας ἐντολῆς ἀπηγορευμένον, και ἦτις τολμηροτέρα ἀκόμη ἐγένεθης, ἐφ' ἡμᾶς ἦτο ἀπηγορευμένον και νά τὸν ἐγγίσωμεν. Ἀλλὰ τό παρελθὸν τίς δύναται νά τό ἀνακαλέσῃ, και νά κάμῃ, ὥστε ὅ,τι ἔγινε νά μη εἶχε γίνε; Οὐδεῖς· οὔτε αὐτός ό παντοδύναμος Θεός, οὔτε αὐτὴ ἡ τύχη. Και ἴσως δέν θά ἀποθάνῃς. Ἴσως ἡ πράξις δέν είνε τόσον τρομερά, ἤδη ὅτε ό καρπὸς αὐτός εἶχε γευθῆ, εἶχε βεβηλωθῆ από τὸν ὄφιν. Ἐπαυσε νά εἶναι ἱερὸς, και ὅθ κατέ-

στη κοινὸς καρπὸς και πρὶν ἀκόμη νά τὸν ἐγγίσωμεν. Ὁ ὄφιν αὐτὸς δέν τὸν εὔρε και θανάσιμον. Ζῆ ἀκόμη. Ζῆ και λέγεις ὅτι ἐξυψώθη μέχρι τοῦ ἀνθρώπου. Πῶτον ὑψηλὰ ἀνῆλθεν εις τήν ζωὴν! συμπεράτμα εὐνοϊκὸν δι' ἡμᾶς· δοκιμάζοντες τὸν καρπὸν τοῦτον θά ἐξυψωθῶμεν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τήν ἰδικήν μας φύσιν· θά γίνωμεν θεοί, ἄγγελοι ἡ ἡμίθεοι. Δέν ἡμποροῦ νά σκεφθῶ ὅτι ό Θεός, ό σοφὸς πλάστης, ἂν και ἀπειλητικός, είνε ἀληθῶς ἀπεφασισμένος νά μᾶς καταστρέψῃ, ἡμᾶς τὰ ἐκλεκτά του πλάσματα, ἡμᾶς οὐς ἀνύψωτεν εις τὰ ὕψιστα των ἀξιωμάτων, ἡμᾶς τοὺς κυρίους ὄλων των δημιουργημάτων του, τὰ ὅποια ἔπλασε δι' ἡμᾶς και ἔταξεν ὑπὸ τήν ἐξουσίαν μας. Ἐάν ἐπίπτομεν θά τὸν παρεσύραμεν εις τήν πτώσιν μας. Πῶς! Ὁ Θεός από δημιουργοῦ θά μετεβάλετο εις ἐξολοθρευτὴν! Ἀπατῶν ἑαυτόν θά ἐδημιούργει και θά κατέστρεφε τό ἔργον του; Αὐτό είνε δυσνόητον δι' ἓνα Θεόν, και, ἂν και θά ἡδύνατο νά ξαναρχίσῃ τό ἔργον τῆς δημιουργίας, δέν θά τό ἔπρατιεν ἄνευ φρικῆς. Ἐθά ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἔχθρός του θά ἔλεγε. Δύσκολος είνε ἡ θέσις ἐκείνων, οὐς ό Θεός εὐνοεῖ· ποῖος θά ἡδύνατο λοιπὸν νά τοῦ ἀρέσκῃ ἐπὶ πολὺ; Πρῶτον κατέστρεψεν ἐμὲ και τώρα καταστρέφει τό ἀνθρώπινον γένος.

Τί θά καταστρέψῃ λοιπὸν ἀκόμη; Δέν δίδει κανεὶς εις τὸν ἔχθρόν του ποτέ τοιαῦτα ἐπιχειρήματα. Ἀλλ' ὅτι και ἂν συμβῆ, συνέδεσα ἀμετατρέπτως τήν τύχην μου με τήν ἰδικήν σου. Εἶμαι ἀποφασισμένος νά ὑποστῶ τήν αὐτὴν καταδίκην· και ἂν ό θάνατος μᾶς κρατεῖ ἡνωμένους, ό θάνατος είνε δι' ἐμὲ ἡ ζωὴ. Τοιοῦτος είνε ό ἀδιάρρηκτος δεσμὸς τῆς φύσεως, ἦτις, τό αἰσθάνομαι έν τῇ καρδίᾳ μου, με κρατεῖ προσκεκολλημένον ἰσχυροτάτα εις ὅ,τι μοῦ ἀνήκει ἀγαθόν. Και τό ἀγαθόν μου εἶσαι σὺ, διότι μοῦ ἀνήκεις. Ἡ θέσις μας δέν ἡμπορεῖ νά χωρισθῆ. Οἱ δύο μας εἴμεθα έν σῶμα· μία σάρξ. Ἐάν χάσω σέ, χάνω τὸν ἴδιον ἑαυτόν μου.

(Milton: Ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος).

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ἡ ἔβδομάς αὐτὴ ὑπῆρξε γόνιμος και εις τό έν και εις τό ἄλλο. Ἀδελφωμένοι ἡ φιλανθρωπία και ἡ τέχνη ἡ μία στολίζει τήν ἄλλην με τὰ κάλλη τῆς και μαζῆ συμπληροῦν τό ἔργον τῆς ἀγάπης και τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἰς τήν «Μουσικὴν Ἐταιρείαν» ἡ φιλανθρωπία περιβεβλημένη τήν τῆθεννον τῆς τέχνης ἐπαρουσίασε μίαν ὠραίαν ἑορτήν, εις τήν ὁποίαν ἐπροταγωνίσθησε και πάλιν τό φῶλον μας από τὰ μικρά, μικροῦστικά κοριτσάκια των σχολείων μέχρι τῶν κυριῶν και δεσποινίδων διακεκριμένης κοινωνικῆς τάξεως των Ἀθηνῶν.

Αἱ μικραὶ μαθητρίαι τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ ἐπροταγωνίσθησαν εις τήν ὠραίαν αὐτὴν τῆς «Ἐνώσεως των Ἑλληνίδων» ἑορτῆς. Ὅλα τὰ ζωντανὰ ἄνθη τὰ ὅποια ἐστόλιζαν τὸν ἀνθόκηπον τῆς πρώτης εἰκόνας ἀπέπνεαν τοῦ σχολείου αὐτοῦ τό ἄρωμα, έν ᾧ συνδυάζεται πάντοτε με τήν μύρρωσιν τοῦ πνεύματος; ἡ ἐξάσκησις πρὸς τήν φιλανθρωπίαν. Καὶ αἱ ψάλτριάι τοῦ ἄθμου πρὸς τήν εἰρήνην» και ὅλη πάλιν ἡ τελευταία ὠραία εἰκὼν ἡ ὁποία ἔκλεισε τήν ὠραίαν ἑορτήν εις τό Παρθεναγωγεῖον Χίλλ ὀφείλεται.

Ἀλλ' ὅ,τι ὑπῆρξεν ἡ καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς ὑπὸ τελείαν θριαμβευτικὴν ἀπόλαυσιν ἦτο τό ἔργαστήριον τοῦ Καλλιτέχνου. Εἰς αὐτό ὡς ζωνταναὶ εἰκόνας και ἀγάλματα εἶχον ἐκτεθῆ αἱ κυρίαὶ και δεσποινίδες Κεφαλά, Δραγοῦμη, Γουδλεη, Ψύχα, ἡ μικρὰ Νικολοπούλου και δύο ἀγοράκια. Ὁ καλλιτέχνης κ. Ὁθωνάτος και ό ἐρασιτέχνης κ. Γιαννοπούλος οἱ ὅποιοι ἐπροωστάτησαν και διασεύασαν τό ἔργαστήριον ἀπέδειξαν καλασθησίαν πρώτης τάξεως.

Ἀλλὰ και ό ἑλληνικὸς χορὸς με τās ἐγχαρῶδους των χορευτριῶν ἔνδυμασίαις

τὸν ὅποιον ἐχόρευσαν αἱ νηπιαγογοὶ αἱ ἐκπαιδευόμεναι εις τό Διδασκαλεῖον τῆς Ἐνώσεως ἦτο μία ἐπιτυχία και ὡς θέμα και ὡς ἐπέτεσις.

Και τὰ ἄσματα των χωρικῶν τῆς Ἠλέκρας, ἡ μεγάλη αὐτὴ μουσικὴ ἐπιτυχία τοῦ κ. Πολυκράτους, ἐψάλησαν παρά των μαθητριῶν τοῦ Παρθεναγωγείου Βελλῆ μετὰ τῆς και ἡ δεσποινὶς Ζωγράφου, ἡ νεαρά αὐτὴ και πολλὰς ἐλπιδας μουσικῶν θριάμβων ἐγκλείουσα εις τὸν λάρυσσά τῆς κόρης, πολὺ εὐμορφα ἐψάλλε ὡς και ἡ δεσποινὶς Γουίδα και ὄλαι εις ὄλα ἐπέτεγον.

Παρά τήν ἑορτήν αὐτὴν ό «Σύλλογος Παρνασσός» διοργάνωσε Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν φωτογραφικῶν και κομφοτεχνημάτων, εις τήν ὁποίαν τό φῶλον μας πρωταγωνιστεῖ σῆχρόν, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔργα ηηλοπλαστικῆς τὰ ὅποια ἀνέδειξαν πρώτης τάξεως καλλιτέχνητα τήν δεσποινίδα Ἀργυροπούλου. Ἡ Ἐκθεσις αὐτὴ ἔδωκεν ἀφορμὴν και εις ὠραίαν διάλεξιν περὶ φωτογραφίας τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Ἀργυροπούλου και εις λαχέτον φιλανθρωπικὸν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς των Ἀπόρων Παίδων.

Τέλος και ἄλλη ἑορτὴ, φυσικῆς τώρα καλλιτεχνίας αὐτὴ, ἡ τῆς Ἐκθεσεως των Ἀνθῶν τῆς «Βιοτεχνικῆς Ἐταιρείας», συνεκέντρωσεν από γῆδς ἄπειρον κόσμον εις τό Ζάππειον μέγαρον και θά ἐξακολουθῆ νά ἐλιούη τοιοῦτον και σήμερον και αὔριον, ὅποτε κλείη. Ἡ Ἐκθεσις αὐτὴ, πλὴν τοῦ ὅτι συντελεῖ εις ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθοκομίας και τελειοποίησιν τῆς κηπουρικῆς έν Ἑλλάδι, ἀποτελεῖ και μίαν ἀληθινὴν ὄκασιν των ὀφθαλμῶν, μίαν ἀπόλαυσιν τῆς ἀνοξείας, τήν ὁποίαν ἡμεῖς έν Ἀθῆναις πολὺ σπανίως ἀπολαμβάνομεν. Δι' αὐτό ἡ Βιοτεχνικὴ Ἐταιρεία, τό λαμπρὸν τοῦτο σωματεῖον είνε ἀξίον συγχαρητηριῶν

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

Ἡ θάλασσά μας εὔρε τὸν τραγουδιστὴν τῆς, και οἱ θαλασσινοὶ τὸν ζωγράφον των. Ζωγράφος τοῦ με μαῦρο μελάνι μόνον κατορθώνει νά πλάττῃ σώματα εὐπλαστα και γραφικὰ και νά χρωματίζῃ με δύναμιν και με ζωήν, ἡ ὁποία πολὺ συχνὰ ἐνθυμίζει τὸν Ροῦμπενς και τὸν Κορρέγιον.

Τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Ἀνδρέου Καρκαβίτσα με τὰ εἰκοσι διηγήματά του, αὐτὴν τήν ἐντύπωσιν προξενεῖ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀρχίσει κανεὶς νά τό διαβάξῃ. Τό μυστήριον τῆς ζωῆς τοῦ θαλασσινοῦ, πρώτος εις τήν Ἑλλάδα ό κ. Καρκαβίτσας τό ἐνόησε, ὡς ἐνόησε τὰ κάλλη και τās γοητείας τῆς θαλάσσης, εις τῆς ὁποίας τὰ ἄδυτα βάθη, φοβερός και πάνοπλος δύτης κατέρχεται, δια νά ζωγραφίσῃ τοὺς ἀγνώστους και σαπφειροκτισμένους ἐκείνους κόσμους, και νά παραστήσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς και τὰ μυστήρια τὰ ἄδυτα, τὰ ὅποια τελοῦνται εις τό δροσερὸν αὐτό βασίλειον. Ὅστις ἀναγνώσῃ τοὺς Σφουγγαράδες θά κυριευθῆ από ἔλιγγον. Ποῦ νά τὰ εὔρη ό ζωγράφος με τό πινέλο και με ὄλα τὰ χρώματα τῆς ἕριδος εις τήν διάθεσιν του τὰ μέσα νά μᾶς ζωγραφίσῃ και νά μᾶς παρουσιάσῃ τόσον ζωντανὴν τήν εἰκόνα των σπλάγγων τῆς θαλάσσης, τήν ὁποίαν μᾶς δίδει ό συγγραφεὺς;

Ἀλλὰ τί νά πρωτοεἰπῆ κανεὶς και ποῖας ἐντυπώσεις του νά πρωτοκποδώσῃ. Τό βιβλίον αὐτό πρέπει νά γίνῃ κτῆμα ὄλων, ὅτοι εἰξεύρουν νά ἀναγινώσκουν ὠραία πράγματα και ὅσοι αἰσθάνονται τήν ἡθονικὴν ἀπόλαυσιν, τήν ὁποίαν δίδει ἓνα καλογραμμένον βιβλίον. Αὐτοὶ ἄς στείλουν φρ. 4 εις τὸν συγγραφέα ἡ και εις τό γραφεῖόν μας ἀκόμη και θά λάβουν τό ὀγκῶδες και ἐπὶ ὠραίου χάρτου τυπωμένον βιβλίον συστημένον με τό ἐπόμενον ταχυδρομεῖον.

ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Πλὴν των προηγουμένων δημοσιευθέντων ὀνομάτων προσήλθον και παρέλαβαν έκ τοῦ γραφείου μας ἡ δις Αἰ. Ζεχου ἐξ Ἀθηνῶν κατοικηρῶσα ἐπὶ τῆ. ὁδοῦ Γραβίχς ἀρ. 3 τό Λεύ-

κωμα ἐκ peluche χρυσόδετον. Ἡ κ. Β. Γιαννοπούλου ἰατροῦ ἐξ Ἀγγ. ἄλου, ἐν φόρμα καὶ ἡ κ. Ἀγνή Μεταξῆ ἐκ Κεφαλληνίας μίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἐρημ. τῶν Κυριῶν».

Τὸ Λαχεῖον τῆς «Ἐρημ. τῶν Κυριῶν» διὰ τὰς ποσπλευρῶσάσας τὴν συνδρομὴν τοῦ 1899 θὰ κληρωθῆ τὴν 24 Μ. ἔ. υ. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ὁ ἄρ. τῆς ἀποδ. τῆς συνδρομῆς εἶναι ὁ κερδίζων.

ΒΙΒΛΙΑ

Παρίπνοα. Παρὰ τῆς κ. Ἑλένης Φωτιᾶ ἐξεδόθη εἰς κομψόν, καὶ φιλόκαλον τεῦχος συλλογὴ ποιημάτων, ἢ μᾶλλον θρήνων καὶ μοιρολογιῶν πονεμένης μητρικῆς καρδίᾳς. Εἶναι μνημόσυνον μητρὸς φιλοστόργου πρὸς τὴν μονογενῆ κόρην τῆς, διὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει οὐδεμία παρηγορία.

Τὸ βιβλίον τῶν γονέων. Παρὰ τοῦ κ. Χαρίση Πουλίου ἐξεδόθη εἰς νέαν ἐκδυσιν τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον **βιβλίον τῶν γονέων** τοῦ Καρόλου Ὁππελ, περὶ οὗ ἄλλοτε εἶχομεν γράψαι ἐν ἐκτάσει. Ἡ ἐκδοσις αὕτη βελτιωμένη τιμᾶται δρ. 5.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κυρασό. Βγάλετε ἀπὸ δέκα πορτοκάλια μόνον τὸ λεπτόν ἐξωτερικὸν φλοῦδι, τὸ ὁποῖον ἔχει ὄλον τὸ σπέρτον. θέσατέ το εἰς φιάλην μέσα εἰς μίαν ὀκτὼν καλὸν ροῦμι καὶ 5—6 γαρόφαλα: Κλείσατε καὶ σφραγίσατε καὶ ἀφήσατέ το εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ δέκα ἡμέρας, φροντίζουσα νὰ τὸ ταράττετε καθ' ἡμέραν. Ἐπειτα δέσατε 350 δρ. ζάχαριν εἰς σιρόπι πολὺ καλὰ δεμένον. Τότε περνάτε τὸ ροῦμι σας ἀπὸ καθαρὸν πανί, τὸ ἀνακτεύετε μὲ τὸ σιρόπι καλὰ, τὸ βάζετε εἰς φιάλας, καὶ τὸ σφραγίζετε. Εἶναι ἔτοιμον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Κ. Κ. Κάρυστον. Ἐνεγράφητε. Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀποστείλητε τὴν συνδρομὴν σας δια νὰ μὴ χάσῃτε τὸ δικαίωμά σας ἐπὶ τοῦ λαχεῖου.—**Δα Χρ. Π. Α. Δαρδανέλια.** Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις σὰς ἀπεστάλησαν. Βεβαίως θὰ λάβῃτε μέρος εἰς τὸ λαχεῖον.—**Καν Αἰ. Δ. Λονδῶνον.** Θὰ ἐξεπληροῦτο καὶ ἰδικὸς μου πόθος. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι ὀριστικῶς νὰ ἀποφασίσω ἀκόμη. Εὐγνωμονῶ διὰ θερμὰς λέξεις συμπάθειας.—**Δα Ζ. Δ. Βίρναν.** Οἰκοτροφεῖον δὲν ὑπάρχει. Δύνασθε ὁμοῦ νὰ ἔχητε ὄλην σας τὴν συντήρησιν εἰς ἐπίτηδες ὑπάρχον Ἄτυλον μὲ δρ. 30 τὸν μῆνα. Δίδακτρα εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον δρ. 10—15 τὸν μῆνα. Ἐν ὄλω μὲ 30 φρ. χρ. δύνασθε καὶ νὰ συντηρῆσθε καὶ νὰ σπουδάζητε.—**Δα Μ. Κ. Σμύρνην.** Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἔννοήσω τί συμβαίνει. Στέλλονται ἐκ τρίτου. **Κον Ν. Δ. Ν. Βῶλον.** Σὰς εἶχα γράψαι, νομίζω, τὴν ἀτραχὴν παραλαβὴν τῶν δρ. 90. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. Συμμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—**Καν Αἰ. Κ. Πάτρας.** Ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ τραπέζι θὰ ἔγῃ πάντοτε τὴν πρὸς τὰ δεξιά τῆς οἰκοδεσποίνης τιμητικὴν θέσιν. Ὁ ἄρχιερεὺς ὁμοῦ θὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν θέσιν τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη ἀνωτάτη ἀρχή, πολιτικὴ ἢ θρησκευτικὴ, ἀδιάφορον. Τότε ὁ οἰκοδεσπότης τοποθετεῖται ἀπέναντι ἐκείνου καὶ ἡ οἰκοδεσποῖνα πρὸς τὰ δεξιά του.—**Δα Αἰ. Ι. Α. Βιρκέτ-ελ-Σάμπ.** Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Τὸ ἡμερολόγιον εὐχαρίστως σὰς ἀπεστάλη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐχὰς καὶ ἐκδηλουμένην συμπάθειάν.—**Κον Α. Μ. Ὀδησσόν.** Νέα ἐνεγράφη. Ἀποδείξεις στέλλεται.—**Κον Ι. Β. Καύκασον.** Τρία ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν.—**Καν Π. Ζ. Ὀλτένιτσαν.** Συνδρομὰ ἀποσταλεῖσαι διὰ τοῦ κ. Γ. Βλ. ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—**Καν Ε. Δ. Ἀργοστόλιον.** Δραχ. 85 ἐλήφθησαν. Εὐαρεστηθῆτε, παρακαλῶ, νὰ μοὶ στείλητε τακτικὸν κατάλογον ὧσων ἐπληρώσαν. Μυρίας εὐχαριστίας καὶ συγγνώμην διὰ τὸν νέον κόπον.—**Καν Φ. Α. Γ. Γαστούνην.** Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφώμεθα ὁδηγίαις σας.—**Δα Ε. Κ. Γαργαλιάνους.** Εὐγενῆς ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ἰδική σας συνδρομὴ εἶχε καταβληθῆ παρὰ τοῦ πατρὸς σας.—**Δα Ε. Κ. Π. Tchenguél-Keuy.** Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Δύνασθε νὰ

γράψητε πρὸς τὴν δα Ἀλεξάνδραν Ἀποστολίδου εἰς Μονεμβασιάν. Ὁ ἐν Κωνσταντινῶν ἀνταποκριτὴς μας θὰ σὰς παρουσιάσῃ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀρξαμένου ἔτους.—**Καν Μ. Σ. Νεζὺπλιον.** Σὰς ἐγνώρισα δι' ἐπιστολικῶν δελεαστικῶν μου τὴν λήψιν τῶν 30 δρ. Ἐπίσης δρ. 5, συνδρομὴν νέας συνδρομητρίδας. Ἀπειρον καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην.—**Καν Ἄν. Οἰ. Τούλτσαν.** Ἀπειρον καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Φρ. χρ. 40 ἐλήφθησαν. Γράφομεν ἐκτενῶς.—**Κον Α. Μ. Γεούργεδον.** Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—**Καν Μ. Γ. Κ. Καλάμας.** Ἐλυθηθῆν μεγάλας, διότι βραδέως ἐλήφθη ἡ ἐπιστολὴ σας καὶ ἡ ἀπάντησις δὲν ἦτο ἔγκαιρος. Δὲν εἶνε τέλος δυνατόν νὰ σὰς φανώμεν καὶ ἡμεῖς κατ' ἐλάχιστον χρήσιμοι ἀπέναντι τόσων, ὡς σὰς ὀφείλει ἡ «Ἐρημ. τῶν Κυριῶν».—**Καν Π. Μ. Βουκουρέστιον.** Εὐγνωμονῶ ἀπέως διὰ προθυμίαν κ. Χ. Γράφω. Θὰ ἀποστείλω πᾶσας τὰς ἀποδείξεις.—**Καν Ε. Α. Σιλ. Λαμείαν.** Στεροῦμαι ἀπάντησεως εἰς τὴν τελευταίαν μου καὶ ἀδυνατῶ νὰ λάβω οἰκνῆσιν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος.—**Καν Μ. Α. Γκ. Ἴουζ.** Ἡ ἀνταποκριτριά μας δὲν εἶχε σημειώσῃ τὸ ὄνομά σας.—**Κον ΜΕ Π. Κ. Πολιν.** Το βιβλίον ἐλήφθη.—**Κον Μ. Π. Κ. Γαλάξιον.** Σὰς εἶχομεν γράψαι ἔκτοτε τὴν παραλαβὴν τῆς συνδρομῆς καὶ τὴν διάθεσιν τῶν χρημάτων ὑπὲρ ἀτυχοῦς χήρας πρόσφυγος. Πῶς δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολὴ μου; Αἱ συνδρομαὶ ἤδη λαμβάνονται ἀσφαλῶς διὰ mandat postal. Εὐτυχῶς ὑπάρχει ταχυδρομικὴ σύμβασις.—**Καν Ε. Π. Ζαγοράν.** Ὁ ὄρος τῆς ποσπληρωμῆς εἶνε ἀμετάτρεπτος.—**Δα Μ. Π. Ζυρίχην.** Ἐλήφθη ἡ νεωτέρα σας. Ἀνεξάντητος εἰς τὸ καλόν. Σὰς γράφω.—**Δεσποινίδα Ε. Θ. Κέρκυραν.** Ἐπιστολὴ μετὰ δραχμῶν ἐξήκοντα πέντε ἐλήφθη, ὡς καὶ ζητηθεὶς κατάλογος. Πολλὴν καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην.—**Καν Σ. Μ. Λαμείαν.** Δρ. 25 μετὰ τῆς ἐπιστολῆς σας ἔλαβον. Θραύστικα εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—**Κον Ν. Π. Αἴνον.** Ὁφείλετε ἀπὸ τοῦ 1896, ἀποστέλλετε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.—**Καν Κ. Κ. Βλ. Γαλαξείδιον.** Σὰς εὐγνωμονῶ διὰ θερμότητην ἐπιστολήν.—**Δα Μ. Ζ. Σῦρον.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ ὡς πάντοτε φροντίδα. Γράφω προσχωρῶς.—**Καν Αἰ. Μ. Μύκονον.** Θὰ ποσπληρῶσῃ νὰ ἐνεργῶσῃ ὅτι εἶναι δυνατόν καὶ θὰ σὰς γράψω.—**Δα Ε. Κ. Κ. Κέρκυραν.** Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐπειδὴ ἡ ὑπεγραφή σας ἦτο δυσανάγνωτος, ἔγω; ἡ διευθύνσις εἶναι ἐσφαλμένη.—**Καν Μ. Δ. Κ. Γαίπολην.** Ἐλπίετε εὐχαριστήριον ἐπιστολήν Ἀσόλου;—**Κον Ν. Μ. Π. Τούλτσαν.** Ὁ κ. Ι. Τζ. ἀπεποιήθη νὰ πληρώσῃ.—**Καν Σ. Π. Β. Σπάρτην.** Χρήματα ἐλήφθησαν.—**Κας κ. Μ. Α. Πύργον Τήνου, Α. Στ. Κέρκυραν, Α. Γκ. Λευκάδα, Ο. Μ. Π. Κρουσάδες, Α. Μ. Ζ. Ἀλεξάνδρειαν Ρουμανίας, Α. Χρ. Μ. Γ. Γαζιτ, Ν. Δ. Τσετάτε, Χρ. Π. Α. Δαρδανέλια.** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΩΝ

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ Α. Β. Υ.

ΤΟΥ

ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΗΣ Α. Β. Υ.

ΤΗΣ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

47 ὁδὸς Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

(Ὁδὸς ἐναντι Ἐθνικοῦ τυπογραφείου).

Νόμος κατέστη πλέον μεταξὺ τῶν καλλισθητῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων ὅτι, διὰ νὰ ἀναγνωρίζηται τις ὡς τοιαύτη, ὀφείλει ἐξ ἀπαντος τὰ υποδήματά της νὰ κατασκευάζη εἰς τοῦ κ. Τσάμη, ὁ ὁποῖος πρῶτος διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου του φέρει τὰς φόρμας τοῦ ἐκάστοτε Περσικοῦ Συρμού καὶ τὸν καθιερωθέντα τοῦτον νόμον πρέπει νὰ τηροῦν αἱ καλλισθητοὶ Ἑλληνίδες, προμηθευόμεναι τὰ υποδήματά των ἀπὸ τὸ Μέγα Ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Τσάμη, ὁδὸς Σταδίου 45.

ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Κ. ΚΟΡΟΔΗΜΟΥ παρὰ τὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας

26 Ὁδὸς Βερανζέρου 26 (Σιδηρ. Σταθμὸς Λαυρίου)

Τουρικὰ καὶ Ρωσσικὰ λουτρά, χαμάμ, μὲ 2 πατώματα καὶ 42 δωμάτια. Ἐξοχος νεωτερισμὸς διὰ πρώτην φορὰν εἰσγόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἴδιον διαμέρισμα διὰ κάθε λουόμενον. Αἱ τιμαὶ τῶν Ρωσσικῶν καὶ Τουρικῶν λουτρῶν δρ. 2. Διὰ τὰς κυρίας ἀνὰ πᾶσαν Δευτέρα καὶ Πέμπτην.